

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 23^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 1-15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1909 | ΑΡΙΘΜΟΣ 971

Ἀπὸ σήμερον γίνεται ἡ συνήθης θερινὴ διακοπὴ τῆς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», τῆς ὁποίας ἡ ἔκδοσις ἐπαναλαμβάνεται, ὡς κατ' ἔτος, τὸν Σεπτέμβριον.

ΕΡΓΑΤΑΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΔΕΣ

ΞΧΟΜΕΝ ΛΟΙΠΟΝ ἐργατικὸν γυναικίον ζήτημα. Ἐχομεν προνομοιούχους ἐργάτας μὲ χονδρὸς γρόνθους καὶ λάσια στήθη, οἱ ὅποιοι διεκδικοῦν δικαιώματα ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῆς βελόνης καὶ τοῦ ραβίματος καὶ ἔχομεν ἐργάτιδας, αἱ ὁποῖαι ὀφείλουσαν νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ πείναν, διὰ νὰ μὴ συναγωνίζονται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μὲ τοὺς ἄνδρας συναδέλφους των

Τυχαιῶς ἤκουσα ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἐξηγῇ εἰς ἄλλον περὶ τίνος πρόκειται. Ἄκουσ, ἀδερφέ, νὰ δέχωνται τὰ βρωμογύναικα μισοτιμῆς τῆ δουλειᾶ πού μᾶς ἐκαλοπλήρωναν ὡς τώρα οἱ ραφτάδες.

Μὰ πῶς τῆς συμφέρει; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος.

Πῶς τῆς συμφέρει; Μήπως αὐτὲς ἔχουν τὸ καφφενεῖο καὶ τὸν καπνὸ καὶ τὸ κρασί καὶ κανένα γλεντάκι, ὅπως ἡμεῖς οἱ ἄνδρες; Τὸ ψωμί τους καὶ τὸ νοῖκι τους ἢ βρώμες.

Λοιπὸν οὔτε ψωμί, οὔτε νοῖκι, κορίτσια μου, ἀφοῦ οἱ ἄνδρες συναδέλφοί σας κινδυνεύουν νὰ

χάσουν τὸ γλεντάκι, τὸ καφφενεῖον καὶ τὴν ταβέρνα.

Ἄδιάφορον ἂν δὲν πρόκειται περὶ τσάπας καὶ δουλειᾶς τῶν ἀγρῶν καὶ καθ' αὐτὸ ἐργασίας, ἢ ὅποια ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της ἀνάγεται εἰς τὴν ἀνδρικήν εἰδικότητα. Ἡ ραπτικὴ ἀνέκαθεν καὶ ἀφότου ὑπάρχει κόσμος καὶ ἡ Εὐὰ συνεκόλλησε τὰ φύλλα τῆς συκῆς διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ἔνδυμα τῆς γυμνῆς σαρκός, ἢ ραπτικὴ ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν γυναικεῖα ἐργασία καὶ ἡ βελόνη τὸ ἐργαλεῖον τῆς εἰδικωτέρας καὶ πλέον, ἴσως, συμφώνου πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἀσχολίας.

Ἄλλ' οἱ ἄνδρες εἰσῆλασαν εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ἀρχικῶς διὰ λόγους σεμνότητος, ὅταν μάλιστα τὰ δύο φύλα ἐξοῦσαν ἐντελῶς χωρισμένα.

Καὶ ἐνῶ αἱ γυναῖκες δὲν ἠδύναντο νὰ λαμβάνουν μέτρα καὶ νὰ δοκιμάζουν ἀνδρικὰ φορέματα, οἱ ἄνδρες διὰ νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὰς γυναικεῖας χεῖρας μίαν προσοδοφόρον ἐργασίαν ἀνέλαβαν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν γυναικείων *tailleur*, σήμερον δὲ ἡ θρασύτης των ἔφθασε καὶ εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα τὸ πεινχρὸν ἡμερομίσθιον, μὲ τὸ ὅποιον κερδίζει τὸ ψωμί της.

Ἄλλοι οἱ ἐργάται ἀποτελοῦν σωματεῖα κοινὰ μὲ τὰς ὁμοτέχνους των γυναικῆς καὶ εἴτε περὶ καθορισμοῦ τῶν ὠρῶν τῆς ἐργασίας πρόκειται, εἴτε περὶ ἀυξήσεως ἡμερομισθίου, ὄχι μόνον ἀπὸ

ΑΓΟΡΑ ΑΝΘΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΛΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Σωκράτης και μαθήτριάι.

Σωκράτης. Χθές, παιδιά μου, με έρωτήσατε τίνος ήσαν τὰ ἄσματα ποῦ ἐτραγουδοῦσαν αἱ αἰοδοὶ εἰς τιμὴν τῆς Ἰππαρήτης. Τὰ παθητικὰ ἐκεῖνα τραγούδια τῆς ἀγάπης, τὰ ὅποια ἔχουσι τὴν σχεδὸν ἀρμονίαν καὶ γλυκύτητα, καὶ τὸν λυρισμὸν, ὅσον καὶ τὰ καλλίτερα μέρη τοῦ Ὀμήρου εἶναι τῆς Σαπφούς.

Μελπομένη. Τῆς Σαπφούς; διδάσκαλε. Πόσον θαυμασία γυναίκα ἦτο ἡ Σαπφώ. "ὦ! Ἄν δὲν ἐλέγοντο ὅσα λέγονται κατὰ τῆς ἠθικῆς τῆς, τί ἐπιβάλλουσα καὶ ὠραία μορφή! . . .

Σωκράτης. Καὶ σεῖς πιστεύετε ὅσα διαδίδονται εἰς βᾶρος τῆς καυμένης τῆς Σαπφούς; Σεῖς ποῦ ξέρετε πόσα τὸ μῖσος καὶ ὁ φθόνος τῶν ποταπῶν ἐξευρίσκει διὰ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς Ἀσπασίας! Πόσα λέγονται καὶ εἰς βᾶρος-σας ἀκόμη, καυμένα κορίτσια.

Ἡρώ. Ἐγὼ εἶπα πάντοτε ὅτι αἱ κατὰ τῆς Σαπφούς διαδόσεις εἶναι αἰσχυραὶ συκοφαντίαι.

Κλειώ. Ἀλλὰ δικτὶ τότε σύ, διδάσκαλε, δὲν μᾶς ὠμίλησες ποτὲ περὶ Σαπφούς;

Σωκράτης. Διότι δὲν συνέπεσε νὰ παρουσιασθῇ θέμα, τὸ ὅποτον νὰ ὑπενθυμίσῃ τὴν Λεσβίαν ποιήτριαν. Ἐπειτα διατὶ νὰ τὸ κρύπτω; Ὅπου λάμπει ἓνα ἄστρον πρώτης τάξεως δὲν πρέπει νὰ φαίνεται καὶ δεύτερον. Ἐὰν ἐνώπιον τῆς

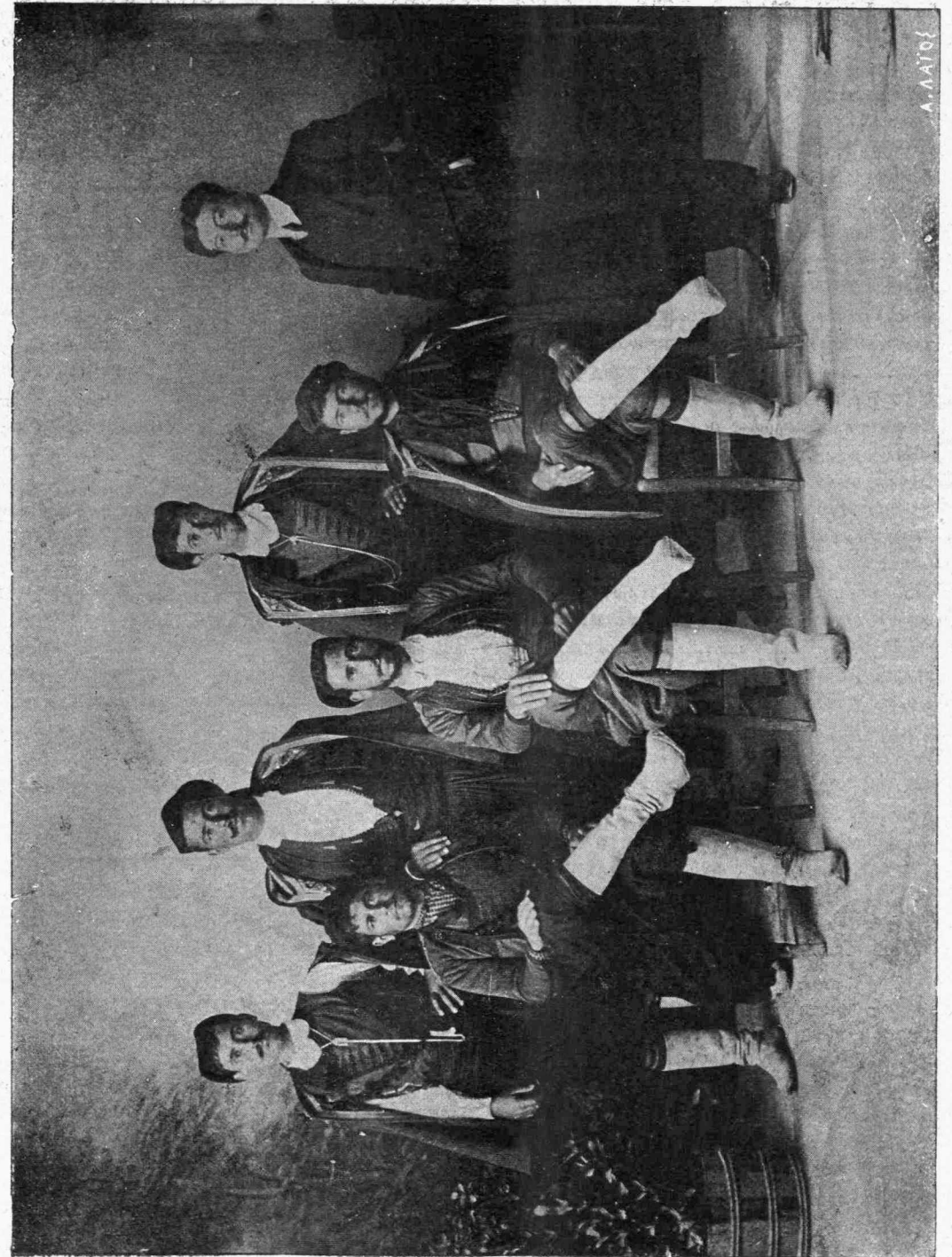
Ἀσπασίας ὠμίλου διὰ τὴν Σαπφῶν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἀδικήσω ἢ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην. Ἐγκωμιάζων τὴν Σαπφῶν κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς θὰ ἐλυποῦσα ἴσως τὴν Ἀσπασίαν. Διὰ τοῦ ἐναντίου θὰ ὑπετίμων τὴν ποιήτριαν.

Μελπομένη. Τώρα ποῦ ἡ Ἀσπασία λείπει ἡμπορεῖς νὰ μᾶς ὠμιλήσῃς ἐλεύθερα γιὰ τὴν Σαπφῶν. Καὶ πρὸ παντὸς ἤθελα πολὺ νὰ εἴξουρα ἂν ἔπεσεν ἀλήθεια ἀπὸ τὸν βράχον ἀπὸ πάθος πρὸς τὸν ποιητὴν Ἀλκαῖον. . .

Σωκράτης. Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραμύθια, κορίτσια μου. Ὁ Ἀλκαῖος ἦτο ἐχθρὸς τῆς Σαπφούς, διότι ὡς ποιήτρια ἦτο πολὺ ἀνωτέρα του. Καμμία ἄλλη σχέσις δὲν ὑπῆρξε ποτε μεταξὺ τῶν καὶ κανὲν αἰσθημα ἐρωτικὸν δὲν ἦνισε κάτω ἀπὸ τὴν ποιητικὴν αὐτὴν ἀντιζηλίαν.

Ἡρώ. Ἀλλὰ τότε τὰ μετὰ τὴν φλόγα ἐρωτικὰ τῆς ποιήματα ποῖος τὰ ἐνέπνευ;

Σωκράτης. Ἀπλούστατα ἡ μοῦσα τῆς. Ἄλλως δὲν εἶναι διόλου βέβαιον ὅτι ὅσοι ἔγραψαν ἐρωτικὰ ποιήματα, τὰ ἔγραψαν, διότι ἦσαν ἐρωτευμένοι. Βεβαίως ἡ Λέσβος, ἡ πατρίς τῆς ποιήτριας, ἦτο τόπος τῶν ἐρώτων καὶ τῶν περιπαθοῦς ζωῆς, ὥστε ἡ ποιήτρια δὲν ἔκαμνεν ἄλλο παρὰ νὰ διερμηνεύῃ εἰς τὰ ποιήματά τῆς τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τῶν περὶ αὐτήν.

ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ

Η ΔΙΣ ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΟΤΙΝΗ
ἡ λαβούσα τὸ Βάλλειον βραβεῖον.

νοὶ ποὺ βάσταγαν τὴ σανίδα ἔσκυφαν καὶ τὴν ἀπίθωσαν χάμου, τὴν ἀκούμπησαν σὲ μιὰ κολῶνα κι ἀνακλαδίστηκαν νὰ διώξουν τὴν κούραση. Ἄλλοι ποὺ ἦταν ὄξω ἀπὸ τὸν νάρθηκα σήκωσαν τὰ χέρια στὸ καμπαναριὸ γιὰ νὰ πάψῃ τὸ καμπάνισμα. Καὶ χύθηκε τόση ἡσυχία, θλιμμένη ἡσυχία. Λές καὶ σταμάτησε ἄξαφνα ἡ ζωὴ.

Μὰ τότε βαρῶν καὶ θυμωμένη ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρλετῆ.

— Νὰ κεφάλι!... εἶπε δείχνοντας μὲ τὴ χερσοῦκλα του τὸ φοιτητῆ. Τόσος λαὸς ἐδῶ καὶ δὲν μέρει τί κάνει! ἦρθε τοῦ λόγου του νὰ μᾶς βάλῃ ξυαλό.

— Ὅχι νὰ σᾶς βάλω μυαλό! εἶπε ὁ Τσαϊπᾶς δειλά, νὰ εἰπῶ τὸ σωστό.

— Τὸ σωστό! ἐφώναξε ἀγριοκυττάζοντάς του ὁ Ἀρλετῆς, τὸ σωστό! ποὺ τῶβρες, μωρέ, το σωστό... Μὴν τῶφερεις ἀπ' τὴν Ἀθήνα μαζί με τὰ κολλαρέτα σου!

Ἐέσπασαν ὅλοι στὰ γέλοια· ὁ δήμαρχος, οἱ παπάδες, οἱ ψαλτάδες, ὁ λαὸς ὅλοι γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους. Οἱ γυναῖκες γύρισαν τὰ μούτρα τους ἀλλοῦ, χαχάνιζαν κ' ἐκείνες πίσω ἀπὸ τὰ μαντήλια τους. Κ' ἔπειτα μιὰ στιγμή ὁ λαὸς ἀγρίεψε.— Μωρέ μυαλό, ὁ χαμένος!... Ἐκείνοι ξεθεώθησαν γιὰ νὰ τὸ φέρουν· ἄφηκαν τὸ μεροκάματό τους, ἔχυσαν αἷμα γιὰ τὴ Χάρη του καὶ τοῦτος ἔρχεται τώρα νὰ τοὺς πῆ πῶς δὲν εἶνε κόνισμα!... Σουσούρο ἔγινε, βρισιές ἀκούστηκαν, γρόθοι σηκώθηκαν φοβεροί.

— Τὸ καλὸ ποὺ σοὺ θέλω νὰ φύγῃς· τοῦ εἶπε

μυστικὰ ὁ Σταθόπουλος, τραβώντας τον ἔξω ἀπὸ τὸ πλήθος.

Ὁ Τσαϊπᾶς σήκωσε τὸ κεφάλι περήφανα. Τί ἔκαμε λέει; Ὅχι θὰ σταθῆ, θ' ἀντιμιλήσῃ, θὰ τὰ βάλῃ μ' ὅλους ὡς ποὺ νὰ τοὺς ξεστραβώσῃ. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ λέξι· στόμα εἶχε, μιλιὰ δὲν εἶχε.

— Πάμε, τοῦ ξανάειπε ὁ Σταθόπουλος.

Ἐκείνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι, σούφρωσε τὰ φρύδια του, ἄφησε νὰ τὸν σύρῃ ὁ φίλος του.

— Ἡλιος! φώναξαν δυὸ-τρία παιδιὰ στὸ διάβα του.

— Οὔθε τὸ πρῶτο μου παπούτσι!... οὔθε τὸ πρῶτο μου παπούτσι!... φώναξε δυνατὰ ὁ Ἀρλετῆς.

Ὁ ἀντίλαλος τοῦ νάρθηκα ἀδερφώθηκε καὶ κείνος μὲ τὴ βανάουση φωνὴ τοῦ ψάλτη.

— Παπούτσι!... παπούτσι!...

— Ἐλάτε, ρε παιδιὰ, βοηθᾶτε νὰ τελειώσομε! εἶπε ὁ Ἀρλετῆς πιάνοντας τὸ κόνισμα.

Κανείς δὲν ἔσκυψε· ὅλοι ἔμειναν ἄφωνοι, τηράζοντάς το σὰ νὰ ζητοῦσαν τὴ γνώμη του. Ἐπειτ' ἄρχισαν νὰ τὸ ψηλαφᾶνε, νὰ τὸ γυρίζουν μπρὸς πίσω, νὰ τὸ ξετάζουν, γιὰ νὰ μάθουνε τὸ νόημά του. Ἐλεγαν χίλιες γνώμες μυστικὰ καὶ φανερά, ἔβγαζαν διάφορα συμπεράσματα· μὰ κανένα δὲν πίστευαν πῶς ἦταν καὶ σωστό. Ὅ,τι ἔλεγε ὁ ἕνας ἀμέσως ἄλλος τὸ πολέμαε. Ἀρχίζαν ν' ἀντιφέρωνται, νὰ στενοχωροῦνται καὶ μυστικὰ νὰ θυμώνουν μ' ἐκείνον ποὺ τοὺς ἔβαλε σὲ μπελάδες. Ποιὸς ξέρει; Τάχα δὲν ἦταν ὄργανο τοῦ Σατανᾶ κ' ἦρθε νὰ τοὺς ρίξῃ σὲ σύγχυση; Τί διάβολο! ἀν ἦταν ἀληθινὸς ἅγιος, τὸ χωριὸ τους θᾶβρισκε νὰ κενέψῃ!...

— Ποὺ ἦσουν, κὺρ Γερόλυμε! φώναξε ἄξαφνα ὁ δήμαρχος· ἔλα βρὲ ἀδερφέ νὰ μᾶς χωρίσης· μπλέξαμε στὰ καλά μὲ τοῦτον τὸ διάβολο!...

Μὰ συνήρθε ἀμέσως καὶ ἄρχισε τὰ σταυροκοπήματα.

— Φτοῦ!.. φτοῦ!.. προσκυνῶ τὴ χάρι του... μὲ κόλασε ὁ τρισκατάρατος!

Γέλασε τὸ πλήθος δυνατὰ μὲ τὸ πάθημα τοῦ κὺρ δημάρχου. Ἐπειτα ἔκαμε τόπο κι' ἀνέβηκε ὀκνά τὴ σκάλα ὁ Γερόλυμος ὁ Προβατᾶς. Ἦταν ἕνας γέρος νησιώτης, κοσμοπερπατημένος καὶ πολυκάτεχος. Ἡ τύχη τὸν ἔρριξε στὸ χωριὸ κ' ἔμειν' ἐκεῖ ἀπὸ χρόνια, σὰν ξύλο παντοπλάνητο ποὺ κατακάθεται σὲ μιὰν ἀκρογιαλιά, ὥστε νὰ σαπίσῃ καὶ νὰ διαλυθῇ. Ἀπὸ τὰ λόγια του κι' ἀπὸ τὰ φερσίματα—μπορεῖ κι' ἀπὸ τ' ἀγνωστα περασμένα του—εἶχε κατανήσῃ σεβαστὸς καὶ πολυζήτητος. Μόλις τὸν εἶδαν κι' ἀνάσαναν ὅλοι· σκέφτηκαν πῶς δίχως ἄλλο θὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ

τὴ στενοχώρια. Παραμερίσανε γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ κόνισμα. Ἐκείνος μόλις τὸ εἶδε σούφρωσε τὰ χεῖλη του καὶ γύρισε τὶς πλάτες.

— Δουπόν; ρώτησαν δυὸ-τρεῖς ἀνυπόμονα.

— Στολῖδια τῆς πρῆμης· εἶπε σιγὰ· στολῖδια карабиού.— πάρτε το.

Ὅλοι χλώμιασαν καὶ χαμογέλασαν σύγκαιρα· ὅλοι τὸν κύτταξαν περίλυπα σὰ νᾶπαιρνε μαζί του τὴν ἐλπίδα τους. Οἱ παπάδες μῆκανε στὴν ἐκκλησιὰ τρεχᾶτοι, γονάτισαν καταμεσίς καὶ σήκωσαν τὰ χέρια σὲ δέση. Ἡμαρτον, Θεέ μου! μὴ μᾶς συνεριστῆς!... Τὸ πλήθος ἄρχισε νὰ σκορπᾶ.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος, γέρο Προβατᾶ; τὸν ρώτησε λυπημένα ὁ Ἀρλετῆς. Γιὰ κύττα το καλά· μὴν κάνῃς λάθος:

— Τί λάθος, ἀδερφέ Κωνσταντῆ; εἶνε στολῖδι ἀπὸ Ρούσικο καράβι· βασιλικὸ καράβι! Νά, δὲ διαβάξῃς τὰ γράμματα: Πέτρος ὁ Μέγας· ἔτσι γράφει ἀπάνου...

Ὁ Ἀρλετῆς ἔσταύρωσε τὰ χέρια, ἔγυρε τὸ κεφάλι κ' ἔμειν' ἐκεῖ ἄφων-ἄλαλος γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἀπελπισία κυρίεψε τὴν ψυχὴ του σὰ νᾶβλεπε τὴν ἐκκλησιὰ του γκρεμισμένη. Μωρέ! ποτὲ δὲν τῶλπιζε νὰ πάθῃ τέτοιον ρεζιλίκι τὸ χωριό!... Ἀξαφνα τοῦ φάνηκε πῶς τὰ κεφάλια τοῦ ἀητοῦ κουνήθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους, κουλουριάστηκαν καὶ κάμανε μαζί μιὰ προσωπίδα μεγάλη. Τί μεγάλη προσωπίδα καὶ τί παράξενη! Ἐπιανε ὄλο τὸ χωριό. Ὅχι μόνον τὸ χωριὸ μὰ καὶ τ' ἄλλα περίγυρα, τὴν Πάτρα καὶ τὸν Πύργο, ἀκόμη καὶ τὴ Ζάκυνθο. Κι ὅσο πήγαινε ὄλο μεγάλωνε. Μεγάλωνε δεξιά, μεγάλωνε ζερβά, κάτου κι' ἀπάνου, ὡς ποὺ σκέπασε ὀμίνα!... ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Καὶ κύτταξε τὸν Ἀρλετῆ πεισματικὰ μὲ τὰ κούφια μάτια τῆς· τὸν κύτταξε καὶ γελοῦσε, τὸν κύτταξε καὶ χαλάνιζε σὰ γριὰ ξεμωραμένη καὶ μονοδοτου.

— Ἄ, γκρεμίσου!... εἶπε, δίνοντάς του μιὰ κλωτσιὰ.

Ἡ σανίδα ἔτριξε στὴ θέσι τῆς· κουνήθηκε περα-δῶθε κ' ἔπεσε πλάτς! στὸ χῶμα. Ἐνα σύγνεφο ἀπὸ σκόνῃ σηκώθηκε καὶ σκέπασε ὅλα τὰ πάντα.

— Π' ἀνάθεμά σε! μούφαγες τὴν πλάτη ὡς ποὺ νὰ σὲ φέρω! εἶπε κάποιος, πιάνοντας τὸν ὄμο του.

Καὶ τοῦδωκε ἄλλη κλωτσιὰ. Τότε ὅλοι ἄρχισαν νὰ τὸ κλωτσούν, νὰ τὸ ποδοκυλοῦν στὸ χῶμα σὰν παλιοκούρελο. Δὲν εἶχαν θυμὸ μαζί του. Ἐνοιωθαν μόνο μιὰ παιδιάτικη ὄρμη νὰ τὸ λερώσουν, νὰ τὸ ἀσχημίσουν, νὰ τὸ ταπεινώσουν περισσότερο. Τὸ χτυποῦσαν μὲ λάσπες, μὲ πέτρες, καὶ μὲ βύσσαλα. Τῶστεναν ὀρθὸ καὶ τ' ἀ-

φήναν νὰ πέσῃ μὲ πάταγο, ξεκαρδισμένοι στὰ γέλοια. Ἀνάμπεξαν τὰ «Κύριε ἐλέησον», τοὺς ψαλμούς, τὰ σταυροκοπήματα, τὰ θάματα καὶ τὴ φύλαξι ποὺ πρόσμεναν ἀπὸ δαῖτο. Ἐπειτα, σὰν ἀπόστασαν ἀπὸ τὰ γέλοια καὶ τὰ χάχανα, τὸ σήκωσαν στὰ χέρια καὶ μὲ σατυρικά ψαλμολογήματα τῶφεραν καὶ τὸ πέταξαν στὸ Στρεμμενὸ, σὰν ψοφῆμι.

— Νὰ στὶς δόξες σου!... εἶπε ὁ Ἀρλετῆς.

1901.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ἀπὸ τὸν Ἀλαφροῦδοκωτο τοῦ
Ἄγ. Σικελιανοῦ.

Θέλω νᾶφήσω τὴ βαθυὰ
Καὶ ἀνάλαφρη λαχτᾶρα
Κλήρα σὲ ἀσύγκριτον ὑγιό,
Ἡ γὰν τοῦ ρίξω ὡς κεραυνὸ
Στὴ σάρκα, μιὰ καταρα
Καὶ γὰν τοῦ πῶ—σφίξε καλά
Τὴ ζώνη, ἀλαφροπάτητος
Νὰ γένῃς, καὶ τριγύρα ὅλη ἡ φύσις,
Στὴ βούλησή σου ὀλόφωτη,
Θά νᾶρτη ἀκράτητη λεβεντιά
Τὴ σάρκα νὰ σοῦ ντύσῃ—
Καὶ τὸ κορμί, στὸ λογισμὸ
Θαδρώσῃ, γιὰ νὰ ζήσῃ,
Σὰ θὰ ριχθῇ στὸ πάλαιμα,
Στὸ ἀντρίκιο χαροπάλαιμα,
Τὶς τραχιὲς γνώμες, μὲ ἀλαφρῇ
Καρδιά γιὰ νὰ ζυγίσῃ.
Καὶ ὡς στήσης παντοδύναμα.
Στὴ γῆ ἱερῇ τὰ χέρια,
Στὴ νίκη καὶ στὸ λύτρωμα,
Θά σοῦ χαλκέψω ἐγὼ φτερά
Καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀσύντριφτα,
Γιὰ νᾶνεβῆς καὶ ἀγνάτια του,
Νὰ ὑψώσῃς τὴν ἀδάμαστη
Καρδιά μου μεσ' τᾶστέρια.

σθημα, τὸ ὁποῖον εἶχα διὰ σᾶς, τὸ ὁποῖον ἔχω ἀκόμη, δὲν εἶνε ἔρως.

— Γνωρίζεις αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴν λύπην.

Λοιπόν, ἀλήθεια, εἶνε πολὺ ἀργά; εἶπεν ἔπειτα Ἄσκὸς καὶ ἐσηκώθη.

Ἡ νέα τὸν ἐμμήθη. Ναί... εἶνε πολὺ ἀργά... Πρέπει νὰ σᾶς ἐπιστρέψω αὐτό. Καὶ ὠχροτάτη ἀπὸ συγκίνησιν, ἔβγαλε τὸν ἀρραβῶνα της, τὸ δακτυλίδι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσε δυὸ χρόνια, καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰάκωβον.

Ἐκεῖνος τὸ ἐπῆρε καὶ ὑπὸ τὸ κράτος φοβερᾶς λύπης καὶ ὀργῆς, τὸ ἔρριξε μέσα εἰς τὸ τζάκι, ὅπου ἔκαμε μὴ φωτιὰ θανατοῖα.

Ἡ δις Καρόλ, ἀφῆκε μίαν φωνήν, καὶ ἐνοστικῶς ἄρπαξε τὴν τοιμπίδα, διὸ νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τίς φλόγες.

Ἐκείνη, ἐκράτησε τὸ χέρι της, καὶ σφίγγων αὐτὸ μὲ δύναμιν: Ἄφησε το, εἶπε, δὲν ἔχεις πλέον τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἐγγίσῃς. Ἐπιθυμῶ νὰ καταστραφῇ.

Ἐπειτα εἰρωνικά: Ἰδοὺ ἡ γυναικίκα! καταβάλλει κάθε προσπάθειαν διὰ νὰ σώσῃ ἕνα κόσμημα, καὶ στέλνει εἰς τὴν καταστροφὴν ἕναν ἄνδρα. Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἰάκωβος ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ἡ Δώρα, σὰν ἀπολιθωμένη, ἔμεινε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν ἐστίαν, μὲ τὴν αἰσθησὶν ὅτι ἐκαίετο ἐκεῖ κατὰ ἀπὸ τὴν ζωὴν της. Ἐπειτα ἐσηκώθη πολὺ ὠχρά, καὶ νευρικὴ ταραχὴ ἔκαμε νὰ τρέμουν ὅλα τὰ μέλη της, τέλος ἔπεσε εἰς ἕνα κάθισμα μουρμουρίζουσα: Εἶνε φρικῶδες!... φρικῶδες!

Καὶ τότε ἀπὸ τὰ καίοντα μάτια της ἄρχισαν νὰ τρέχουν τὰ δάκρυα· τὰ ἐσκούπισε μὲ λύσαν, ἀλλὰ πρὸς τιμὴν της, ἐκεῖνα ἐξηκολούθησαν νὰ τρέχουν. Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ κ. Ρονάλδου εἰσηλθὲν εἰς τὸ σαλόνι:

— Τί τρέχει; ἠρώτησε. Πρὸ μᾶς στιγμῆς μου ἔδωκαν τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Ἰακώβου εἰς τὸ ὁποῖον γράφει: «Ξαναφεύγω, δὲν θέλω νὰ δῶ κανένα.» Ἐμαλώσατε;

— Ἐκάμαμεν κατὰ καλύτερον, διελύσαμεν τὸν ἀρραβῶνα μας, ἀπήντησεν ἡ δις Καρόλ στρέφουσα τὸ κεφάλι της. Τὸ πρόσωπον τῆς Ἐλένης ἠλλοιώθη, ὡς νὰ ἐπρόκειτο διὰ αὐτὴν τὴν ἰδίαν.

— Ἐπῆρες τὸν λόγον σου πίσω; Αὐτὸ εἶναι αἷμιον! Ἡ λέξις αὐτὴ ἤρκεσε νὰ ἐξεγείρῃ τὴν Δώρα ἠθικῶς καὶ νὰ τῆς δώσῃ ὅλην τὴν δύναμιν νὰ ὑπερασπισθῇ.

— Ἀτιμία; ἐπανέλαβε, δὲν τὸ βλέπω αὐτό. Ὅταν ἠξέυρει κανεὶς ὅτι δὲν ἀγαπᾷ ἀρκετὰ ἕνα ἄνθρωπον, εἶνε καλλίτερον νὰ μὴν τὸν ὑπανδρευθῇ.

— Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ σοῦ ἦλθεν ἀπὸ τότε ποῦ ἐγνωρίζεις τὸν κ. Sant Anna;

— Ἰσως... Ἀλήθεια, ποῖος ἔγραψε εἰς τὸν κ. Ἄσκὸς;

— Ἐγώ.

— Δὲν εἶχατε τὸ δικαίωμα νὰ ἀνακατεύσεθε εἰς τὰς ὑποθέσεις μου,

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην: ἦτο καθήκον μου νὰ προειδοποιήσω τὸν Ἰάκωβο, καὶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν θὰ ἔχω τύψεις ὅτι δὲν τὸ ἔκαμα ἐγκαίρως... Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠλπίζα ὅτι ἡ φιλοδοξία νὰ γίνῃς κόμησσο θὰ σὲ ἔκαμνε νὰ κάμῃς μίαν τόσο κακὴν πράξιν.

— Ἡ φιλοδοξία νὰ γίνω κόμησσο! . . . Ὁ κύριος Sant Anna δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίτλους διὰ νὰ ἀρέσῃ, τὸ γνωρίζετε καλά!... Στοιχηματίζω ὅτι ἂν εἴσθε ἡ μηροστὴ τοῦ Ἐρρίκου, ἀντὶ νὰ εἴσθε ἡ σύζυγος του, θὰ τὸν εἶχετε ἀφήσει....

Ἡ Ἐλένη ἔγεινε κάτωχρος.

— Εἶσαι τρελλή! εἶπε.

— Θὰ εἶμαι βέβαια πολὺ εὐχαριστημένη, νὰ ἔχω ἕνα τίτλον, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα, δὲν τὸ κρύπτω· ἀλλὰ νὰ παντρευθῶ μόνον δι' αὐτό, ποτέ!

— Λοιπόν, λογαριάσεις νὰ ὑπανδρευθῆς τὸν κ. Sant Anna;

— Ἐὰν μὲ ζητήσῃ, ναί.

— Θὰ ζητήσῃ βέβαια τὴν προῖκα σου!

— Ἐ, λοιπόν, θὰ τοῦ τὴν δώσω, θὰ τοῦ τὴν δώσω!

— Ὅστε τὸν ἀγαπᾷ;

-- Τὸν ἀγαπῶ... Ναὶ τὸν ἀγαπῶ! ὦ! βέβαια! ἀπήντησε ἡ δις Καρόλ μὲ αἰφνιδικὴν γλυκύτητα.

— Ὅταν θὰ ἀποφασισθῇ ὁ γάμος αὐτὸς θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ρώμην. Δὲν θέλω νὰ παρενρευθῶ εἰς γάμον, ὁ ὁποῖος θὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν τοῦ Ἰακώβου. Καὶ μετὰ τὰς λέξεις αὐτάς, τὰς ὁποίας ἐπρόφερε μὲ τόνον ψυχρὸν καὶ μὲ χεῖλη λεπτυνθέντα ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἡ κ. Ρονάλδου ἐξῆλθε.

Ἡ νέα ἡ ὁποία ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα τὸ μαντύλι της ἀκόμη βρεμμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα τὸ ἐγύριζε μὲ νευρικότητα καὶ τὸ ἔκαμε σὰν σχολιῶν ἔπειτα τὸ ἔδεσε ἕνα κόμπο καὶ τὸ ἐπέταξε εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου λέγουσα:

— Ἦθελα νὰ εἶχα πεθάνει!

Τοῦτο δὲν τὴν ἠμπόδισε μετ' ὀλίγον νὰ σκεφθῇ ὅτι ἦτον ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ νὰ καλωπισθῇ διὰ νὰ καταβῇ εἰς τὸ τραπέζι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΛΛΗΣ
Πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Η ANNA ΔΕΝ ἠθέλησε κἄν νὰ σκεφθῇ ὑπὸ ποῖον πνεῦμα ὠμιλοῦσεν ὁ ἰατρός. Τῆς ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορον, εἰς τὴν ὑποπτεύοντο, εἰς τὴν εἰρωνεύοντο ἢ τῆς ὠμιλοῦσαν σοβαρά. Μία σκέψις τὴν ἀπασχολοῦσε τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ἀγωνιᾷ. Ὁ Στέφανος εἶχεν ἀνακαλύψει τί συνέβαινε, ὁ Στέφανος εἶχε μάθῃ, ὁ Στέφανος ἦτο δυστυχής. Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν σώσῃ, χωρὶς ἄλλο, ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἔπρεπε, ἔπρεπε.... Αἱ σκέψεις της ἐσυνχίζοντο. Δὲν εἴξευρε τί θὰ ἔκαμνε, τί θὰ ἔλεγε, πῶς θὰ διέψευδε... Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἰδῇ. Ἄν εἰμποροῦσε νὰ πετάξῃ

ἔξω ἀμέσως τὸν ἰατρὸν, θὰ τὸ ἔκαμνε πολὺ εὐχαρίστος.

— Δὲν εἶδα τὴν κ. Ἀμάλιαν, ἂν καὶ εἶπα νὰ τὴν εἰδοποιήσουν ὅτι τὴν περιμένω. Ὅπως δήποτε ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω περὶ τὴν ἑσπέραν, ἐκτὸς σὰν παρουσιασθῇ τίποτε νεώτερον. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅ,τι εἶχα φοβηθῇ δὲν συνέβη. Ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφορῆσις ἀπεσοβήθη Ἀλλὰ προσοχή. Μία νέα συγκίνησις ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ φοβερὰ ἀποτελέσματα. Χαίρετε, δεσποινίς, καὶ κρατήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ ἐνήμερον. Τηλεφωνήσατέ μου, εἰάν.... καὶ ἐνῶ ἐξήρχετο, ἐγύρισεν ὀπίσω: Ἄ προπος, εἶπε. Δὲν εἰξεύρετε μήπως ἀπὸ τὸ τηλεφῶνον τοῦ εἶπαν τίποτε.....

Δὲν εἰξεύρω τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὅ,τι σᾶς εἶπα, εἶπεν ἡ Ἄννα μὲ ἀνυπομονησίαν. Καὶ ὁ ἰα-

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἀποφευγείτε κατὰ τούς θερινούς μῆνας νὰ τρώγετε θαλασσινά. Μὴ λησμονήτε ὅτι τὰ στρείδια καλλιεργοῦν μέσα των τὴν ἐποχὴν αὐτὴν μὲ ἐξαιρετικὴν εὐκολίαν τὸ μικρόβιον τοῦ τύφου.

Κομπόστες τῆς ἐποχῆς. Ροδάκινα. Τὰ καθαρίζετε ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ τὰ κουκούτσια των τὰ βάζετε εἰς βαθὺ δοχεῖον πάτους ροδάκινα καὶ πάτους ψιλὴ ζάχαρι, τὰ ἀφήνετε ἀπὸ τὸ βράδῳ ἕως τὸ πρωὶ νὰ χύσουν τὸ ζουμί των καὶ τὰ βράζετε χωρὶς νὰ προσθέσετε νερό. Ἐνα ποτήρι μόνον κρασί ἄσπρο ἀρετοῖνωτο. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ τὰ βερούκοκα. Ὀλόκληρα τὰ κάμνετε, ἐὰν ἀφοῦ τὰ καθαρίσετε βράσετε καὶ δέσετε τὴν ζάχαρι καὶ σχεδὸν κρύα τὰ βάλετε μέσα. Τὰ ἀφήνετε μίαν ἡμέραν. Ἐπειτα τὰ βγάζετε, ξαναδένετε τὸ σιρόπι καὶ κάμνετε ὅπως πρὶν. Τὴν τρίτην φορὰν τὰ βράζετε μαζὴ μὲ δυνατὴν φωτιὰ, προσθέτουσα κονιάκ καὶ λεμόνια.

Τὰ σταφύλια κάμνετε ἐπίσης κομπόστα, ἴσως μάλιστα τῶρα μὲ τὴν ἐπιδημίαν τοῦ τύφου νὰ τρώγονται καὶ αὐτὰ κατὰ προτίμησιν βρασμένα μὲ ὀλίγην ζάχαριν καὶ κονιάκ. Τὸ ραζακὶ δὲν θέλει καθάρισμα, θέλει ὁμως νὰ βράσῃ πολλὴν ὥραν.

Τὰ καρπούζια καὶ τὰ πεπόνια γίνονται νοστιμώτερα, ὅταν τὰ τρυπήσετε ἀπὸ ἓνα μέρος καὶ ρίψετε μέσα ὀλίγο μαροσκίνο μὲ κομμάτια πάγου.

Ντομάτες κομπόστα. Τῆς ξωφλουδίσετε, βγάζετε τὰ κουκούτσια καὶ τῆς βράζετε μὲ βούτυρο καὶ ζάχαριν. Εἰς τὸ τέλος τῆς βάζετε εἰς τὸν φούρνο. Ντομάτα σάλτσα γιὰ ἀπλᾶ μακαρόνια. Τῆς περνᾶτε, τῆς βράζετε μὲ μία κουταλιὰ βούτυρο, μία ζάχαρι, ἓνα ποτήρι ζουμί κρέατος, μίαν σκελίδα σκόρδο, μὲ τὴ φλούδα τοῦ ἓνα δεματάκι μαϊντανὸ καὶ ἓνα φύλλο δάφνη. Εἰς τὸ τέλος τὴν δένετε μὲ ὀλίγο ἀλευρι. Τὴν μεταχειρίζεσθε καὶ διὰ τὸ βραστό κρέας καὶ διὰ τὰ βραστά ψάρια καὶ διὰ τιγανητὲς μελιτζάνες καὶ κολοκυθάκια καὶ διὰ βραστὲς τρυμμένας πατάτας.

ΤΑ ΑΝΘΗ σας εἰς τοῦ ἀνθοπώλου τῆς Μεγάλης Βρετανίας Καμουτσοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ ἀνθοπωλεῖον εἰς τὴν στοὰν τῆς ὁδοῦ Ἁγ-χέσμου καὶ ὁ ὁποῖος κατασκευάζει στεφάνους ὠραίους καὶ κένιστα λουλούδια εἰς τὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς τῶν ἄλλων ἀνθοπωλεῖων.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρω χρεωγράφων.— Ἀγραπωλησίαι χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς α'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἐτησίως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἓν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν 1/2 0/0 ὀλιγώτερον.		

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθεῖζ.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας ΦΟΙΝΙΞ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Διχειρίσεις περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.—4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.